

Kroonjuwelen

Kroniek van een crisis

*

Luc van Balberghe

2020

Deze 'Kroonjuwelen' verschenen als column op Facebook tijdens de lockdown naar aanleiding van de coronacrisis, in de maanden april-mei-juni 2020.

Uitgegeven door Mijnbestseller.nl, Rotterdam/'s Hertogenbosch.

ISBN: 9789 4036 02554

De auteursrechten berusten, overeenkomstig de Belgische wetgeving, volledig bij de schrijver.

Heb je een mening over dit boek of de inhoud?

Je kunt die met de auteur delen:

lucvanbalberghe@gmail.com

In november 2019 zou in een labo in de Chinese provincie Wuhan een gevaarlijk virus van de coronafamilie ontsnapt zijn. Binnen de kortste tijd werden duizenden personen ermee besmet. Tientallen stierven een vreselijke verstikkingsdood.

Na de viering van het Chinese nieuwjaar keerden veel Chinezen terug naar het land waar ze woonden. Zonder dat ze er zich van bewust waren, verspreidden ze daardoor de besmetting over de rest van de wereld. Wat eerst op een epidemie geleek, werd een heuse pandemie: wereldomvattend.

De eerste berichten waren nochtans niet echt verontrustend: slechts een zoveelste variant op het griepvirus. In het westen hadden we ook al gehoord over SARS en over ebola. We vonden dat verschrikkelijk, maar maakten er ons niet ongerust over. Het was allemaal zo ver van ons bed. Ook dit keer zou het maar een kwaadaardig griepje zijn. Niets bleek minder waar. Het coronavirus, later gedefinieerd als Covid19, veroorzaakte een zeer agressieve longontsteking die ook binnen de kortste tijd nog andere organen zoals het hart, de nieren en de lever aantast.

In Europa werd voor het eerst een uitbraak vastgesteld in Noord-Italië, vervolgens in het Oostenrijkse skioord Ischl. Tijdens de krokusvakantie in februari 2020 keerden na een shortski de vakantiegangers terug naar België en Nederland. De overheid besefte toen het gevaar nog niet. Beschikte ze over te weinig informatie, was ze te nonchalant of gewoon nalatig? Na enkele dagen werden de eerste patiënten gemeld, dezelfde week overleden er al.

Er ontstond een complete paniek. De minister van Volksgezondheid, zelf opgeleid als arts, stond met de handen in het haar en liet zich bijstaan door de expertise van virologen en epidemiologen. Niemand wist raad. Kostbare tijd, die nuttig had kunnen worden gebruikt voor preventie, ging verloren. Tot overmaat van ramp gingen gelijktijdig ook allerlei stinkende potjes open. Zo bleek dat een strategische reserve van miljoenen mondmaskers op bevel van de minister vernietigd was om plaats te maken. Plaats, die men nodig had om

asielzoekers voorlopig onder te brengen. Bedrijven die spontaan aanboden om snel mondkmaskers te maken, kregen hiervoor geen toelating omdat hun producten zogenaamd niet aan de gestelde normen voldeden. Maar er werden wel enorme bestellingen geplaatst bij partijgenoten die schimmige, ondergekapitaliseerde postbusbedrijfjes hadden. Vaak zonder website of telefoon. Er werden grote voorschotten betaald die gewoon verdwenen, zonder dat er ooit iets geleverd werd.

Reagentia die nodig waren om medische testen op Covid19 uit te voeren, bleken onvoldoende beschikbaar. Artsen, woonzorgcentra, ziekenhuizen... konden niet controleren of hun patiënten wel degelijk met het virus besmet waren. Deze zorgverstrekkers moesten zich uitsluitend op de uiterlijke symptomen baseren.

Alleen de grote middelen konden een verwoestende ravage onder de bevolking misschien nog een beetje indijken. Er werd een 'lockdown' uitgevaardigd. Dat betekende dat cafés, restaurants en alle winkels (behalve voedingszaken) meteen moesten sluiten. Dat gold ook voor kapsalons, juweliers, reisbureaus, enz. Heel wat bedrijven stopten zelfs hun productie en maakten hun personeel tijdelijk werkloos. In de grote warenhuizen werd gehamsterd dat het een lieve lust was. Niet alleen droge voeding. Ook de rekken met toiletpapier werden leeg gekocht.

Voetbalmatches en andere evenementen, toneelvoorstellingen, muziekfestivals,... werden meteen afgelast. De mensen kregen weliswaar geen echt uitgaansverbod, maar mochten toch alleen nog slechts 'essentiële verplaatsingen' maken. Reizen naar het buitenland werden verboden en tegelijk gold een inreisverbod. Zwembaden werden gesloten en sportclubs moesten hun activiteiten opschorten. Kappers mochten geen klanten meer verzorgen. De dames liepen rond met kleuruitgroei en de heren met een woest nektapijt. Zelfs op familiebezoek gaan, mocht niet meer. Bejaarden die in een woonzorgcentrum verbleven, mochten hun familie alleen nog door het venster zien wuiven. Wie in een ziekenhuis lag, mocht geen

bezoek ontvangen. Ook de scholen werden gesloten. Leerlingen en studenten kregen hun lessen en huistaken via e-mail meegedeeld. Leerkrachten en docenten improviseerden snel een vorm van afstandsonderwijs via het internet. Hetzelfde gold voor alle vergaderingen van verenigingen of in bedrijven. Ook de erediensten werden opgeschort, communie- en trouwfeesten uitgesteld. Begrafenissen mochten door slechts 10 mensen worden bijgewoond en de koffietafel nadien, moest worden geschrapt. In de ziekenhuizen werden alleen de allernoodzakelijkste zorgen verstrekt. De operatiekamers bleven gesloten. De afdeling Intensieve Zorgen werd dringend met tientallen bedden uitgebreid, gespecialiseerde artsen kregen er van dag op dag andere taken toebedeeld en verpleegkundigen werden in allerijl omgeschoold om op Intensieve Zorgen te kunnen meedraaien.

De lockdown streefde één doel na: zo weinig mogelijk mensen nog met anderen in contact laten komen om besmetting tegen te gaan.

De minister van Volksgezondheid kondigde deze maatregelen op een paniekvolle persconferentie aan met slechts één zinnetje: 'Blijf in uw kot! Ik meen het!'.

De eerste reactie was verontwaardiging. Dit was niet het taaltje dat een hoogwaardigheidsbekleder hoorde te gebruiken! Maar de volkse uitspraak miste zijn doel niet: iedereen had begrepen hoe ernstig de situatie was en wat er van de bevolking verwacht werd.

Het was de enige keer, gedurende de hele crisis, dat er kordaat en begrijpelijk gecommuniceerd werd. Binnen de kortste tijd ging 'Blijf in uw kot' een eigen leven leiden. Je las het in reclameboodschappen, er werden liedjes gemaakt met deze slogan als leitmotiv, en hij dook dagelijks op in gewone gesprekken.

Heel even leek het erop, dat de burgers deze boodschap redelijk nauwgezet zouden opvolgen. Maar toen liep het mis. In plaats van een beroep te doen op professionele communicatiespecialisten en één woordvoerder met een duidelijke en begrijpelijke boodschap,

aan te stellen, begonnen zowel de politieke kopstukken als de medische experts allemaal tegelijk hun informatie te spuien. Sommigen spraken voor hun tijd, anderen spraken elkaar tegen, nog anderen praatten veel maar zegden niets. Of, en dat gold vooral voor de experts, ze lieten duidelijk uitschijnen dat de politici een andere agenda volgden dan de volksgezondheid en dat zijzelf, vanuit medisch oogpunt, heel andere beslissingen hadden voorgesteld. Later zou blijken dat dit effectief het geval was.

De politici hadden met de adviezen van de expertencommissie nauwelijks of geen rekening gehouden. In het beste geval werden geen randvoorwaarden gesteld. De bewindvoerders hadden meer aan hun herverkiesbaarheid dan aan de volksgezondheid gedacht.

Op slag verloren ze het laatste greintje geloofwaardigheid dat hen bij de bevolking nog restte. Toen ook de experts zich als vedetten gingen gedragen, hechtte de bevolking aan hun wetenschappelijke kennis eveneens geen geloof meer.

De chaos werd compleet. Het gevaar van besmetting bleef. Bedrijven gingen over kop, duizenden verloren hun baan – hun broodwinning. De overheid moest geld bijdrukken om op korte termijn de instorting van het economische systeem te voorkomen. Een gigantische inflatie in de toekomst, lonkte.

Complottheorieën vonden in dit ideologisch drijfzand een humusrijke voedingsbodem.

De wereld stond letterlijk stil. Vluchten kon niet meer. Zelfs niet eens meer de sterksten, maar alleen wie uiterst voorzichtig was, maakte een kans om de pandemie te overleven.

Voorzichtig zijn, was nochtans niet zo moeilijk. Het gezonde verstand dicteerde dat we afstand van mekaar moesten houden. Minstens anderhalve meter. Dat we mekaar niet meer moesten aanraken, geen handjes drukken, geen zoentjes geven, niet meer knuffelen. Dat we best mondkmaskers zouden dragen om zelf het virus zo weinig mogelijk te verspreiden, voor het geval we onwetend besmet zouden

zijn. Dat we elk oppervlak dat we toch aanraakten, onmiddellijk moesten ontsmetten met een alcoholoplossing. Dat we zo vaak mogelijk onze handen moesten wassen met water én zeep.

Zo eenvoudig was het eigenlijk. Zo moeilijk was het ook. Hier en daar waren roekeloze non-believers die het virus als een onschuldig griepje beschouwden en de voorgestelde maatregelen naast zich neerlegden. Zij speelden echter niet alleen met hun leven, maar tegelijk met dat van iedereen waarmee ze in contact kwamen. Wie toch zijn best deed, voelde zich in het begin een beetje onwennig, maar de nieuwe levenswijze wende snel. Toch ontkwam men niet aan een gevoel van isolement. Hier en daar werden de regels voorzichtig overtreden. Na 2,5 maand werd de commerciële en sociale druk zo groot, dat de overheid moest toestaan om weer een beetje te gaan leven zoals voorheen. Stap na stap, wel te verstaan.

Of het vieren van de teugels verantwoord was, kan alleen de toekomst uitwijzen. Op het ogenblik van de ontspanning was er medisch niets veranderd tegenover het begin van de strenge maatregelen. Het virus woedde nog even erg, de besmettingsgraad bleef even groot, er was geen preventiemedicijn, geen vaccin, geen curatief geneesmiddel.

Een belangrijke reden waarom steeds meer mensen de richtlijnen niet meer volgden, was de ongeloofwaardigheid van de regering (een staatsgreep-regering die volmachten had afgedwongen, maar geen parlementaire steun genoot en nog minder vertrouwen van de bevolking kreeg), én van medische experts die met de handen in het haar zaten en totaal geen zicht hadden op wat er moest gebeuren. Dat laatste konden ze omwille van hun prestige evenwel niet toegeven, maar de bevolking begreep het zo ook wel.

De dwingende boodschap 'blijf in uw kot' van de minister van Volksgezondheid zinderde nog wel na, maar meer als een boutade, zelfs als een grapje.

In dit stadium van de wereldramp publiceerde ik een kort cursiefje over een stapel pannenkoeken die ik zagezegd voor mijn kleinkinderen had gebakken. Zij moesten echter in hun kot blijven en mochten die dag niet op bezoek komen. Ik was dus zedelijk verplicht om al die pannenkoeken zelf te verorberen... Er was natuurlijk geen pannenkoek van waar, maar het klonk leuk. De positieve reacties leerden me dat er in Vlaanderen (en ook bij mijn vrienden in Nederland!) nog gelachen kon worden.

Gelijktijdig hoorde ik toen al in mijn directe omgeving gedepimeerde verzuchtingen over eenzaamheid, werkloosheid, besmettingen, angst voor de toekomst, opstandigheid tegen opgelegde maatregelen, verstikkingsverschijnselen, ziekte en... dood. Als voormalig journalist had ik nog contacten in verschillende milieus, ook in de medische wereld. Mensen die het echt konden weten, én die het in kleine kring ook durfden te zeggen, overtuigden me van de ernst van de toestand. Ze overtuigden me van het immens grote gevaar dat ons bedreigde en wezen op de te 'diplomatische manier' waarop we officieel werden [voorgelo...] voorgelicht.

Heel snel werd het duidelijk, waar mijn missie moest liggen. Ik had de dag dat ik gepensioneerd werd, gezworen van nooit meer 'te werken'. Ik zou alleen nog toneelstukken en romans schrijven. De journalistiek was op korte tijd totaal veranderd. Enerzijds meer gericht op een andere technologie en anderzijds op een gewijzigde functie van de nieuwsconsument. Het nieuws was niet belangrijk meer, alleen de winst telde nog. Ooit was de krant een product dat de mensen bewust kochten. Stilaan werd de lezer zelf het product dat verkocht werd aan de adverteerders. De inhoud was een alibi geworden. De journalistiek, de mooiste hondenstiel ter wereld, verloor er zijn magie door. De hoofdredacteers werden marketeers, journalisten hun loopjongens. Ik had mijn vak altijd met super veel liefde en inzet gedaan, en ik zal de rest van mijn leven heimwee

blijven hebben naar een vak dat helaas niet meer bestaat, maar het was genoeg geweest.

De reacties op mijn eerste coronastukjes, waren echter zoals de lokroep van de plicht. Ik wist dat ik vrank en vrij kon schrijven. Ik had geen boter op het hoofd, was aan niemand schatplichtig, financieel onafhankelijk en ik beschikte over veel en juiste informatie die 'de bevolking' vaak bewust of door paniek onthouden werd. Ik wist ook dat ik mensen met mijn figuurlijke pen in het hart kon raken. Dat ik hen kon overtuigen om niet in valkuilen van op geld en carrière beluste tienermeisjes te trappen, maar wel te kiezen voor zichzelf en voor al degenen die hen lief zijn.

Als ik een halve eeuw jonger was, zou men me *'infloewenser'* noemen. Dat ben ik nu niet. Niemand betaalt me hier voor. Het woord alleen al heeft een puberale bijklank. *Infloewensers* zijn helemaal geen 'opiniemakers'. Ze ventileren niet eens een opinie, zelfs geen buikgevoel. Ze spelen alleen in op clicks, en het begrip 'flu' in de juiste schrijfwijze 'influencer' heeft iets ziekelijks. Ik heet liever een *'info-wenser'*. Aan opiniemakers hebben lezers niets. Daar zijn ze zelf te verstandig voor. Ik herinner me nog de wijze woorden van mijn mentor Jaak Brouwers toen ik de eerste stapjes in de krantenwereld zette: *'Schrijf niet wat je van de burgemeester vindt, maar wel wat en hoe hij dat doet; dan weet de lezer genoeg om zelf te oordelen wat hij ervan moet vinden'*.

En zo kwam er elke dag een stukje. De ene dag iets te kort, de andere dag veel te lang. Soms totaal van de pot gerukt, absurd en hilarisch, soms diepzinnig, dan weer nostalgisch, of maatschappij-kritisch, al eens schoolmeesterachtig, of louter informatief. Ik heb nooit geweten welk genre de lezers het meest verkozen, maar ik trachtte zoveel mogelijk af te wisselen. Voor elck wat wils. Vooral met veel humor om de ernst verteerbaarder te maken. Vandaar elke dag een lach tussen de lijnen. Soms wel eens een groene, maar toch een lach. En informatie, concrete achtergrondinfo die ze niet terugvonden in

de officiële mededelingen en dus ook niet in de officiële media. Met begrijpelijke vergelijkingen die de verbeelding zonder pardon aan het werk zetten, om bijna dadelijk weer te keren tot de verschrikkelijke werkelijkheid die ons bedreigde. En bedreigt.

De corona-columns groeiden uit zichzelf en de formule sloeg aan. Ik heb er geen idee van hoeveel mensen ze lazen, want ik kon de unieke bezoekers aan mijn tijdlijn, niet tellen. Maar als ik rekening houd met het aantal aangesloten vrienden, de andere social media die ernaar verwijzen, de enthousiaste lezers en lezeressen die mijn tekst delen onder hun eigen volgers, kom ik gemakkelijk aan een bereik van zo'n 5.000 potentiële lezers.

Dat is op zichzelf niet zo indrukwekkend. Toen ik zeven jaar geleden om gezondheidsredenen stopte met mijn politieke-maatschappelijke-culturele blog 'Vrij van zegel', wees de teller een gemiddelde van 50.000 unieke bezoekers per dag aan. Dat was meer dan de werkelijk gedrukte oplage van een zelfverklaarde kwaliteitskrent!

Toch vind ik het bescheiden succes van mijn corona-columns niet onbelangrijk. Een journalist schrijft altijd voor die ene lezer of die ene lezeres die op dat ogenblik zijn verhaal leest. Als ik merk op welke manier mensen zijn beginnen uit te kijken naar deze stukjes, hoe ze de woorden van hun scherm likten, was die ene lezer(es) de moeite waard om ervoor te schrijven.

Voor ik het besepte, werden de artikels ook heel erg persoonlijk. Ik begon spontaan uit mijn eigen leven te vertellen. Over grappige dingen die ik ooit beleefde, tevens over stil heimwee, over angsten, over wrevels, over intiem geluk, over jeugdherinneringen... Dat sprak blijkbaar de mensen aan. En de boodschap dat men niet voorzichtig genoeg kon zijn in deze apocalyptische tijd, drong veel dieper en beklijvender door dan het gezoem of geratel van stemmenjagers.

Het lezersaantal groeide met de dag, de reacties waren onverdeeld positief.

Ook de vraag om alle teksten te bundelen, werd meer dan eens gesteld. Ik worstelde er een hele tijd mee. De stukjes waren slechts een momentopname van die dag, ze waren heel erg aan de actualiteit gebonden. Akkoord, achtergrondinformatie kon altijd interessant blijven voor iedereen, en van een leuk bedacht fictieverhaal kan ook veel later nog worden genoten. Maar wie zou er behoefte hebben aan een bundeling cursiefjes? Was dat niet zo 'jaren 70'-achtig?

Toch verschijnt deze bundel nu in boekvorm. Als een aandenken én een naslagwerkje voor de (heel) jonge mensen die persoonlijk getuige waren van een uniek natuurverschijnsel, waarvan ze zich misschien later de details, de juiste omstandigheden en de impact niet meer zullen herinneren. Als een bron om uit te putten en voort te vertellen. Of gewoon om er even van te genieten als je nog eens in uw kot moet zitten.

Mijn kroonjuweeltjes. Voor jullie. Om te vieren. We vieren voortaan elke dag het leven. Meer dan ooit. We vieren dat we samen deze periode met humor, geloof, hoop en liefde zijn doorgekomen. We vieren dat we elke dag opnieuw de moed vinden om dit vol te houden.

Geniet ervan, en... blijf gezond!

Luc van Balberghe
Kroongetuige
Coroniqueur van een crisis

Pannenkoeken

Vanmorgen netjes de tafel gedekt en een stapeltje pannenkoeken gemaakt voor de kleinkinderen.

Plotseling realiseerde ik me dat die eigenlijk niet op bezoek mochten komen.

Plichtsbewust als ze zijn, deden ze dat dus ook niet.

Ik heb die pannenkoeken dan maar zelf opgegeten.

Ha ja, wat moet een mens er anders mee aanvangen? Je gooit toch geen eten weg!

Vrienden

Gisteravond al een en ander uit de diepvriezer gehaald: een paar kreeftjes, wat scampi, paling in 't groen, enige mootjes zalm... zodat alles langzaam kon ontdooien. Want straks hebben we zoals elk jaar, een feestje met de vrienden om het begin van de lente te vieren.

Hoo wacht,... wij moeten in ons kot blijven en uit dat van iemand anders. Dat geldt ook voor onze vrienden. Ze komen dus (nog) niet.

Tja, dan zullen we alles zelf maar opeten.

Ha ja, wat moet een mens er anders mee aanvangen? Je gooit toch geen eten weg, zeker!

Koffiekoeken

Ik woon op een paar 100 meter van een middelgroot ziekenhuis. Een bosrijke omgeving waar nog de eekhoortjes lustig met hun snuitje op het raamkozijn komen snuffelen, de beste artsen-specialisten uit de omgeving hun talent ontplooiën in ruil voor een barstende bankrekening van hun bvba en een Porsche voor de weekdagen, voorts met zeer toegewijde engelen in de vuurlinie die men verpleegkundigen noemt, vriendelijke medewerkers in de logistiek en het onderhoud, en een apart ‘gebouw’ dat bestaat uit blikken dozen van De Meeuw – lees containers – waar zo’n 80 coronapatiënten in afzondering worden gehouden. So far, so good.

Natuurlijk zijn er ook zwakke punten. De privacy kan bijvoorbeeld strikter, de administratie stipter, de communicatie duidelijker, en de facturen mogen beslist minder misleidend zijn. Maar omdat zorg de kerntaak is, zijn dat details. Behalve dat de maaltijden er niet te vr***n zijn...

Nu kreeg ik vannacht een lumineus idee! Dat heb ik vaker, maar meestal overdag. Ik bel naar de bakker in mijn dorp en laat een hele stapel van die knapperige en smeùige koffiekoeken bij me thuis bezorgen. Vooraan op de oprit, en betaald met Visa. Ik wil ermee naar het ziekenhuis gaan en samen met de patiënten in die containers, en het hardwerkende personeel gaan ontbijten.

Plotseling dringt het tot me door dat dit niet kan: door de huidige omstandigheden is er geen bezoek toegelaten, het personeel heeft zelfs geen tijd voor een lunchpauze en de ergste patiënten worden toch in een kunstmatige coma gehouden en met een infuus gevoed.

Ik heb me dan maar noodgedwongen opgeofferd en die lekkere koffiekoeken zelf opgegeten. Ha ja, wat moet een mens er anders mee aanvangen? Je gooit toch geen eten weg, zeker!

Whisky

Georgetteke, de zuster van de poetsvrouw van de kapster van mijn tante Yvonne, weet hoe we het coronavirus genadeloos kunnen uitroeien. Ze heeft dat ontdekt toen ze ontsmettende handgel maakte volgens een recept uit de Libelle. Of van Njam.tv. Dat herinnerde ze zich niet meer.

Die aloë vera is maar een glijmiddel en dienst slechts voor de goede geur. Het werkende bestanddeel is alleen alcohol. Virussen kunnen daar niet tegen. Ze krijgen er leverdinges van. Of zoiets. En gaan onvermijdelijk dood. Georgetteke weet dat, omdat haar man ooit nog aan de IJzer gevochten heeft. Niet in de

modder van de loopgraven, maar in Café Den IJzer waar hij jarenlang een dappere strijd aanbod met alcohol. Een strijd die hij genadeloos verloor. En dat waren dan nog maar pintjes met 7° vol%.

Baat het niet, dan schaadt het niet, denk ik, en laat van de Colruyt een fles whisky meebrengen. Ik kan de naam niet uitspreken, maar de fles is 15 jaar oud. Zolang staat die daar al en ze zullen misschien blij zijn dat ze eindelijk verkocht geraakt. Alcohol heeft gelukkig geen vervaldatum. En volgens het etiket zou bijna de helft van de inhoud alcohol zijn. Met die hoeveelheid roei ik de pandemie niet uit, maar kan toch wel voor mijn eigen gezondheid zorgen.

Omdat het coronavirus zich in het begin vastzet in de keel, moet je met die whisky gorgelen. De virussen sterven nagenoeg ogenblikkelijk, dus die erfenisjager met zijn dikke wenkbrauwen van Gaia moet nu maar niet te veel komen miepen. Daarna spuw je de

drank mét de lijkjes van die beesten gewoon uit. Dat hoeft niet eens in je elleboog, want de virussen zijn toch dood en jij bent genezen dankzij de alcohol. Waarom denk je dat Marc Van Ranst er nog altijd zo goed, nou ja..., uitziet?

Ik schenk mezelf een stevig glas in en toost op de gezondheid van Georgetteke, de zuster van de poetsvrouw van de kapster van mijn tante Yvonne en weduwe van wijlen Gaston.

Plotseling realiseer ik me dat ik niet ziek ben en dat die alcohol niet preventief werkt. De whisky zal dus totaal niet helpen en was eigenlijk een zotte kost.

Noodgedwongen drink ik het glas alleen voor de smaak dan maar leeg en slik het vocht door.

Ha ja, wat moet een mens er anders mee aanvangen? Je gooit toch geen lekkere dingen weg, zeker!

Italië

We boekten eind vorig jaar een reis naar Italië en vertrekken dit jaar in de maand mei. Ik vrees van niet, mijn vrouw hoopt van wel. Zij heeft dan ook Italiaanse lessen gevolgd. Omdat ze luidop studeert, ken ik ondertussen ook een mondjevol van die taal. Al spreekt het hele land mij niet echt aan. Veel te druk, veel te luidruchtig, veel te superenthousiast over toch maar een schieet in een fles, en de zon schijnt hier ook.

‘Maar alla,’ zegt mijn vrouw dan, ‘het Italiaans komt van het Latijn. Dat is daar allemaal cultuur’.

Ik ontken. Het Italiaans komt niet van het Latijn. Integendeel, het Latijn is een verbastering van het Italisch, een oer-Indogermaanse taal die veel ouder was en sterk verwant aan het Goïdelisch of het Gaellish van de Kelten.

‘En hun cultuur dan? Die gebouwen! Het Forum Romanum!’

Ik ontken weer. De Grieken, dié hadden cultuur. De Romeinen waren krijgers. Wat er overbleef was gebaseerd op of minstens geïnspireerd door de Oude Grieken. En ze hadden het nog niet eens begrepen. Toneelopvoeringen vol dichterlijke emotie die in de Griekse amfitheaters weergalmde, werden in Rome schaamteloos vervangen door vechtpartijen met zwaarden en leeuwen.

‘En we kennen de taal al een beetje.’

Ja, dat wel. Maar iedereen die met twee handen tegelijk zijn vingers tegen de duim kan drukken en dan nadrukkelijk naar zichzelf wijzen, spreekt een beetje Italiaans. *Parlare Italiano è facile.*

‘Maar we gaan naar Puglia! In de hiel van de laars, het zuiden. Het is een culinaire reis! Dat spreekt jou toch aan?!’

Ik haal mijn schouders op. De overdreven, holle woorden en het ongeloofwaardige gesmos van Peppe Giacomazza bezorgden me een afkeer van zijn *cucina povera*, ten slotte zelden iets anders dan een

pasta van water en bloem, overgoten met tomatenpulp, verborgen onder een laag kaas en geserveerd op een bedje van blablabla.

‘Ach, misschien gaat de reis niet eens door met die coronatoestand...’, geeft ze zich ten slotte gelaten over.

‘Dat zou echt jammer zijn, ik kijk er wel een beetje naar uit...’

Ik geef toe, ’t is niet gemakkelijk voor een vrouw om te moeten samenleven met een vent die het altijd beter weet. Gelukkig geeft hij op ’t einde toch meestal toe...

Maar die Peppe moet maar eens bij mij komen eten! Dan zal ik hem eens laten ontdekken wat 'soeperlekker' is!

Ha juist, dat kan nu natuurlijk niet als we allemaal in ons kot moeten blijven.

Da's niks. Dan eten wij mijn zondagse schotels zelf wel op.

Wat moet een mens er anders mee aanvangen? Je gooit toch geen eten weg, zeker!

Een bordje geluk

Fijn dat jullie allemaal zo bekommerd om mijn gezondheid zijn. Dat zijn we deze dagen allemaal wel voor elkaar, maar enkele lezers vrezden na mijn berichten van de laatste dagen, voor een C-aanval op mijn persoon. Niet de C van corona, maar van cholesterol.

Of ik niet bang ben, vragen ze bekommerd. Neen, ik ben niet bang. Al ben ik geen braniehoofd, bang ben ik evenmin. Zowel mijn vrouw als ikzelf hebben al wel enkele keren op een punt in ons leven gestaan, waar we de controle moesten uit handen geven en afwachten of het licht bleef branden of dat het licht zou uitgaan. Het brandt nog steeds. Een mens leert daarmee te leven. Bovendien hebben we allebei een leeftijd bereikt, waarop onze ambities niet meer door hunkering, maar wel door dankbaarheid worden aangestuurd. Dat maakt een verschil.

En toch, die angst? Neen, we zijn gewoon voorzichtig. Héél erg voorzichtig, dat wel. Voorzichtigheid voorkómt dat je moet bang zijn. Want ‘Angst essen Seele auf’, zoals de Duitsers zeggen. We kunnen beter glimlachen dan angst onze ziel te laten verschrompelen. En vooral... blijf in uw kot!

Maak je dus geen zorgen over mij. Niet over corona en niet over mijn cholesterol. Trouwens, zo erg als het hier lijkt, zijn mijn culinaire uitspattingen natuurlijk ook weer niet. En toiletpapier hebben we ook nog in voorraad.

Vandaag wil ik bovendien graag mijn feestmaaltijd met jullie delen. Met elk van jullie. Ik schuif je met heel veel plezier een bordje geluk toe.